

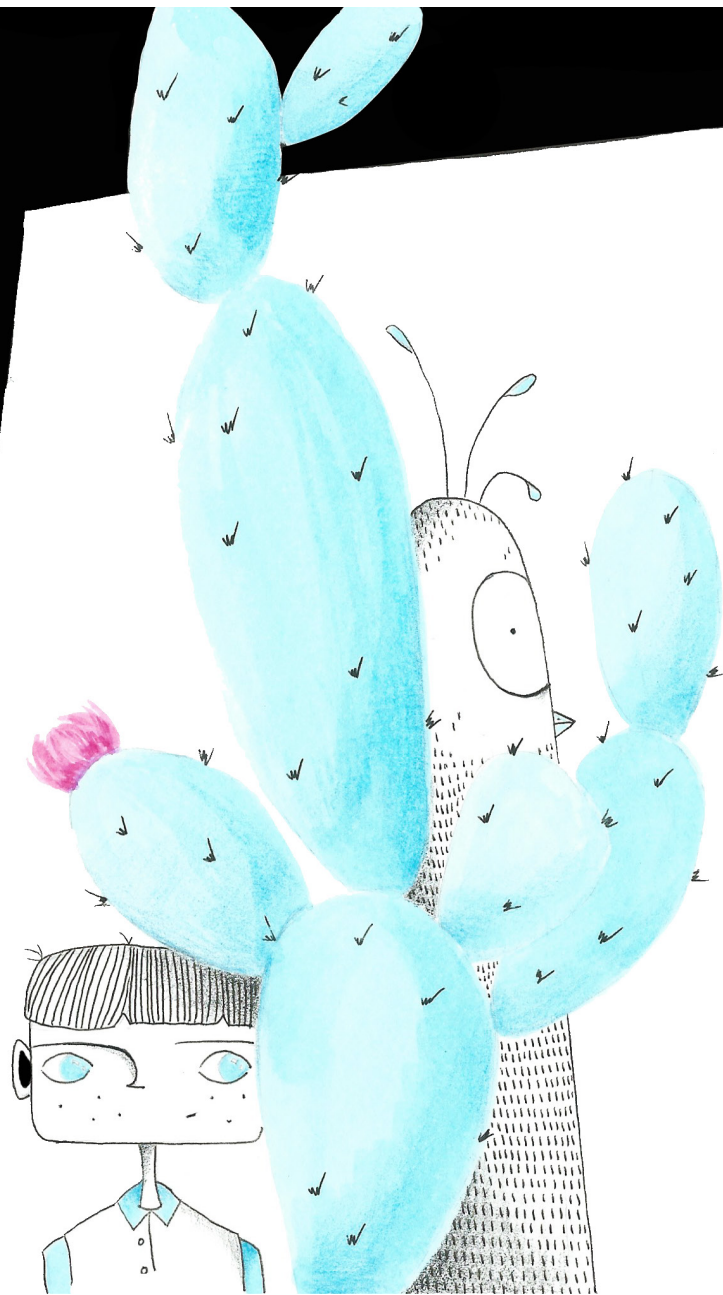
HiKKieS.

Verhalen met respect voor diversiteit
Nr. 3

Fikry El Azzouzi

Illustraties
Karen Belmans

DE G A N G

© Fikry El Azzouzi & Caleidoscopia vzw
Sint-Lievenspoortstraat 14, 9000 Gent
www.hikkies.be

Omslagontwerp: Karen Belmans
Drukwerk: Drukkerij Pietermans - Lanaken

Hikkies. Verhalen met respect voor diversiteit
is een project van Caleidoscopia vzw,
in samenwerking met het Vlaams Fonds voor de
Letteren

tussen vertellen we een verhaaltje!' roept juf Lies.
'Ja, een verhaaltje! Dat is toch beter dan geen verhaaltje.
En je hebt ook een propere gang,' reageer ik.
'Zie ze sidderen en beven. Een verhaaltje, een propere
gang en dat levenslang. Geven we hen wat tijd of maken
we van hen ons ontbijt?'

De Gang

'Bilal, waarom moet je weer onnozel doen? Ik heb
meer dan genoeg van je. Wanneer ik iets wil uitleggen,
moet jij de les weer verstoren. Weet je wat, ga maar in de
gang een beetje afkoelen.'

Eindelijk in de gang. Heerlijk. Weet je wel hoe gezellig het in de gang is. De maffe geur, de grijze vloer, de geelbruine muren. De kapstokken, de jassen die er hangen.

Oh ja, ik ben mezelf vergeten voor te stellen. Mijn naam is Bilal en de roepende juffrouw heet Lies.

Ik vind het niet erg om in de gang te staan. In de gang is het leuk. Ik hoef het gezeur van Juf Lies niet meer aan te horen. Bilal, zit recht. Bilal, stop met praten. Bilal, laat de andere leerlingen met rust. Bilal, niet eten in de klas. Bilal, niet drinken in de klas. Bilal, niet slapen in de klas. Bilal, niet in je neus peuteren, dat is vies. Bilal, geef je gsm af, je mag geen spelletje spelen in de klas. Juf Lies nam mijn gsm af en dat is durven. Ze zei zelfs dat ze mijn gsm een week ging bijhouden. Weet je wel hoe lang een week is zonder gsm? Weet je wel hoeveel vrienden ik heb? Ze konden mij allemaal niet bereiken. Mijn vrienden waren ongerust. Ze stonden doodsangsten uit. Mijn vrienden hadden de politie gebeld, foto's rondgedeeld, een zoektocht georganiseerd. En dat was allemaal de schuld van juf Lies.

Juf Lies daagt mij ook altijd uit. Als we een toets moeten afleggen, een hele moeilijke toets, dan begint de juffrouw op mijn gsm, mijn gsm die ze afgepakt heeft, spelletjes te spelen. Ze doet het bovendien met zo een valse glimlach op haar gezicht. Ken je die glimlach? Het is zo een glimlach die alleen valse juffen hebben. Maar ik vond het niet erg, bij de toets kon ik lekker afkijken. Nadien kon juf Lies het niet geloven. Bilal die een tien haalde. Ze werd

worden en ze vroeg aan haar man de geitenhoeder of hij ze misschien niet gezien had. De geitenhoeder had daar niet echt een antwoord op en daardoor wist Rachida dat hij iets verborg. Plots kwamen twee kippen rond haar scharrelen. Rachida wist dat de kippen haar kinderen waren, dat zag ze aan bepaalde trekjes. Rachida begon heel hard te huilen en ze werd woedend en vroeg de geitenhoeder of hij er iets mee te maken had.

De geitenhoeder werd zo bang van zijn vrouw dat hij alles bekende. Rachida nam haar bezem en sloeg de geitenhoeder zo hard dat hij het op een lopen zette. De geitenhoeder durfde nooit meer in de boerderij te komen omdat Rachida hem dreigde te vermoorden. Rachida huilde elke dag om haar twee kippen die ze elke dag verzorgde en het beste graan gaf. De kippen zorgden ervoor dat de boerderij weer heel schoon werd en dat de djinns weer ongestoord sliepen. De kippen bleven altijd aan de zijde van Rachida, ze sliepen bij haar en ze poetsten haar huis. Op Rachida's sterfbed stonden ze aan haar zijde en huilden ze bittere tranen om de dood van hun moeder.'

'Hoe mooi, hoe prachtig,' huilt Gini.

'De schoonheid van wraak. O, wat zijn we blij. Maar helaas, jullie zijn nu vogelvrij,' zegt Orangina.

Juf Lies en ik houden onze ogen dicht, we nemen elkaars hand vast. We weten dat we gaan sterven, hopelijk doet doodgaan niet te veel pijn.

'Geef ons nog een kans, we beloven om jullie kippen te zijn! Elke week zullen we de gang poetsen en onder-

'Het is onze eigen schuld. We tonen te veel geduld,' antwoordt Orangina.

'Maar het verhaal begint spannend te worden. Nog even Orangina, in het leven komt alles op volgorde.'

'De koning toonde een grote zak met goud aan de geitenhoeder. Met het goud wilde hij twee kinderen van de man kopen. De geitenhoeder werd gehypnotiseerd door het goud. Hij moest even nadenken en zei: "Oké, neem mijn twee oudste kinderen maar. Ze werken al een hele tijd op mijn zenuwen." De geitenhoeder wekte stiekem zijn oudste kinderen, want Rachida zou nooit haar kinderen verkopen. Tegen zijn twee oudste kinderen zei de geitenhoeder dat ze met de koning moesten meegaan. Dat de koning zijn paleis aan hen wilde tonen. De kinderen vonden het wel leuk en wandelden met de koning mee tot aan de cactussen. Daar veranderden de koning, het paard en de knecht weer in djinns.

De kinderen huilden van angst en begonnen langzaam in kippen te veranderen. De kinderen die nu kippen waren, begonnen meteen te tokkelen en al het vuil op te peuzelen.'

'De geitenhoeder is een wijze man en een schatrijke man,' lacht Gini.

'Hoe kan dit nu? Komen de kinderen niet meer terug?' roep ik.

'Zo gaat dat in een verhaal, maar het verhaal is nog niet afgelopen. Rachida vroeg zich af waar haar twee oudste kinderen waren. Ze begon een beetje ongerust te

rood en ze zei dat ze mij de volgende keer beter in de gaten ging houden. Weet je waarom ze rood werd? Vast niet, maar ik zal het uitleggen. Juf Lies schaamde zich. In plaats van op mij te letten, speelde ze spelletjes op mijn gsm. En achteraf schaamde ze zich daarvoor. Ze vond dat ze die dag geen goede juf was.

Ik had een plan bedacht om mijn gsm terug te krijgen. Na twee dagen wilde ik mijn gsm terug. Als ze dat niet deed, zou ik alles verklikken tegen de directeur. Aan de directeur ging ik zeggen dat juf Lies in de klas spelletjes speelde met mijn gsm. In plaats van mijn gsm terug te geven, werd juf Lies heel kwaad. Juf Lies houdt niet van verklikkers. Ze zei dat ze mijn gsm een maand zou bijhouden. En ze zei dat ze heel veel spelletjes ging spelen. En ik mocht weer naar de gang. Zo gaat dat. Een leerling moet luisteren en zwijgen, anders krijgt de leerling straf, anders wordt hij naar de gang gestuurd. En nu gaat de bel, dat betekent dat juf Lies nog een beetje komt zeuren. 'Vergeet jullie huiswerk niet te maken en vergeet vooral niet dat we morgen een toets hebben. Bilal, jij mag niet naar huis. Jij moet nablijven!' roept juf Lies.

'Typisch', zucht ik.

Juf Lies kijkt me aan en zegt: 'Leg het eens uit.'

'Wat moet ik uitleggen?' antwoord ik.

'Dus je bent alles vergeten?'

'Wat ben ik vergeten?' vraag ik heel benieuwd.

'Dat doe je nu altijd. De vermoorde onschuld spelen. Het slachtoffer uithangen,' roept juf Lies.

'Maar ik ben toch een slachtoffer. Jij hebt mij naar de gang gestuurd.'

'Dat bedoel ik nu. Jij bent zo koppig... Een ezel is niks vergeleken met jou.'

'Juffrouw? Waarom vergelijk je mij met een ezel?' vraag ik verbaasd.

'Ik vergelijk je helemaal niet met een ezel. En stop met mij woorden in de mond te leggen,' zegt juf Lies.

Ik begin te lachen en zeg: 'Ik snap het niet? Woorden in je mond leggen? Waarom zou ik je willen voederen? Je bent toch geen vis?'

'Ik geef het op. Je hebt moeilijke kinderen. Je hebt lastige kinderen. Je hebt kinderen die een totale ramp zijn. En je hebt Bilal. Weet je wat jij mag doen? Jij mag voor mij duizend en één keer dezelfde zin opschrijven. In drukletters en elke zin moet genummerd zijn. Als je dat niet doet, mag je opnieuw beginnen. De zin gaat als volgt: Ik Bilal, komma, beloop plechtig, komma, dat ik nooit, komma, of ter nooit, komma, in de gang zal belanden.

Anders zal ik voor eeuwig in de gang blijven,' zegt juf Lies.

'Dat zijn twee zinnen!' roep ik.

'Oké, de laatste zin mag je schrappen, maar o wee als er één schrijffout is. Ik verwacht alle zinnen morgenvroeg. Zodra je de klas binnenwandelt, wil ik het in mijn handen hebben. Begrepen?'

Ik ga proberen mijn gsm terug af te snoepen en zeg: 'Mag ik de zinnen ook sms'en? Dat gaat sneller.'

'Goed geprobeerd, Bilal. Je gsm krijg je pas na een maand

'Ik ga dan met je mee. We zullen ook zeggen dat we door twee djinns zijn vastgehouden in de gang. Ik ben benieuwd of de politie ons zal geloven. Maar goed. Ik moet nu verder vertellen. Er gaan wat kindjes verdwijnen. Dus, de djinns wilden de kinderen laten verdwijnen. Zo gezegd zo gedaan en een djinn veranderde in een rijke koning met een zilveren mantel en een gouden kroon. De andere djinn veranderde in een groot zwart paard. De laatste djinn veranderde in een knecht met blonde krullen en spierwitte huid.'

'Ruik ik daar een list?' grinnikt Gini.

'Nog even en Rachida's kinderen liggen met z'n allen in een kist,' lacht Orangina.

'De koning kwam aan de boerderij van de geitenhoeder. Hij sprong van zijn paard en klopte driemaal hard op de deur. Omdat het heel vroeg was, wandelde de geitenhoeder met slaperige oogjes naar buiten. De ogen van de geitenhoeder werden groter toen hij de koning, het paard en de knecht zag. "Ik ben koning Gini," brulde de koning.'

'Hoe amusant. De koning heeft dezelfde naam als jij,' grinnikt Orangina.

'Heel plezant. Gini is een naam die heel veel voorkomt. Net als Mohammed, Emma, Fatima en Lucas,' antwoordt Orangina.

'En Bilal,' roep ik.

'Lies komt ook heel veel voor,' reageert juf Lies.

'Altijd hebben ze die verschrikkelijke opmerkingen,' snuift Gini.

'Dus de djinns waren aan het overleggen over een gepaste straf. Ze babbelden, ze kibbelden en ze begonnen zelfs te bekvechten. Plots hoorden de djinns het geluid van spelende kinderen. De djinns keken elkaar aan en begonnen te glimlachen. Het was een blik van verstandhouding. Het was een blik van ultieme vergelding. De djinns wisten wat te doen. Een vrouw raak je het hardst door haar kinderen te treffen. De djinns hadden een plan en dat was om de kinderen te laten verdwijnen.' 'Geweldig, laat ze verdwijnen. Laat de kippen weer verschijnen,' lacht Orangina.

'Alle zeven?' vraag ik.

'Ja, dat is de bedoeling. Alle kinderen, zelfs de kleinste zullen verdwijnen,' antwoordt juf Lies.

'Daar ga ik niet mee akkoord. Kindjes zijn veel te zelig,' reageer ik.

'Jij, domme, domme domoor. Jij, vieze, vieze...remspoor. Juf Lies, geef dat ellendig kind een klap!' roepen de djinns.

'Dat mag niet. Hij zal mij aangeven voor kindermishandeling,' zegt juf Lies.

'Aah... Wij worden hier gek, knettergek. Sla hem, sla hem op zijn bek!' roepen de djinns.

Juf Lies geeft mij een klap en ik roep: 'Deed toch geen pijn.'

'Gelukkig, je weet toch dat ik nooit kinderen sla. Ik deed het omdat het moest,' zegt juf Lies.

'Maar ik ga je wel aangeven bij de politie. Een kind mag je nooit slaan,' reageer ik.

en als je onzin blijft verkopen, verdubbel ik de zinnen.'

'Ik zal het wel schrijven,' zucht ik.

'Goed zo. Dan wens ik je nog veel schrijfgenot,' lacht juf Lies. Pfff... Duizend en één zinnen is echt veel. Heel mijn dag is naar de vaantjes. Allemaal door die stomme juf.

Wat is juf Lies nu aan het doen? Krijgt ze deur niet open? Ja, ik zie het, ze krijgt niet eens de deur open. Ze probeert nu een andere deur, maar die krijgt ze ook niet open.

'Bilal, kom eens een handje helpen,' roept juf Lies.

'Moet ik dan minder zinnen schrijven?'

'Ik zal je nog meer zinnen laten schrijven.'

Ik probeer de eerste deur te openen, maar ze is vast. De andere deur krijg ik helemaal niet open. Uit frustratie geef ik de deur een flinke schop.

'Je moet de deur openen, niet kapot maken,' roept juf Lies.

'We zijn opgesloten, gevangen, achter slot en grendel. Bel anders iemand op? Je collega's, de politie, de brandweer, superman. Maakt niet uit!' roep ik.

'Geen paniek, het komt allemaal wel goed,' sust juf Lies.

Juf Lies neemt haar gsm uit haar handtas en probeert te bellen. Ze kijkt naar haar gsm en zegt: 'Hoe kan dit nu? Ik heb hier geen ontvangst.'

'Neem anders de mijne. Je weet wel, die je van mij hebt afgepakt,' antwoord ik.

Juf Lies wandelt naar de klas en probeert de deur te openen.

'Wat is er hier aan de hand, ik kan niet eens mijn eigen klas binnen,' roept juf Lies verbaasd.

'Misschien heb je het slot dichtgedraaid?'

'De deur heeft niet eens een slot,' antwoordt juf Lies.

'Moet je anders niet heel hard om hulp roepen. Je hebt toch een hele luide stem? En door mij heb je al heel veel kunnen oefenen,' zeg ik.

'Jaja, lach er maar mee. Ik ga het toch proberen,' zegt juf Lies die plots heel hard om hulp schreeuwt.

'Ik heb je toch al harder horen roepen.'

'Ach Bilal, blijf maar opmerkingen geven. Zelfs in je doodskist blijf jij je franke mond nog behouden.'

We zitten nu al een tijdje vast. Af en toe roepen we nog eens. Maar het brengt niet op, niemand hoort ons. Ik denk dat we vandaag in de gang moeten slapen.

'Juf Lies, die duizend en één zinnen moet ik toch niet meer schrijven?' vraag ik.

Ze zucht heel diep en zegt: 'Ik zal het in overweging nemen. We zullen onze opsluiting ook als straf beschouwen.'

'Joehoe! Sesam open je ... en alle deuren zullen nu openen.'

'Wat? Meen je dit nu echt? Heb jij dit allemaal gedaan,' roept juf Lies.

'Maar nee, grapje. Een mens moet ten allen tijde zijn humor bewaren. Dat zijn toevallig jouw woorden.'

'Gluren, dat kunnen djinns goed. Zelfs door muren weten wij hoe het moet,' grinnikt Orangina.

'Een djinn zonder toverkracht is als een schaap zonder vacht,' lacht Gini.

'Rachida was zo blij dat ze elke week een gebraden kip wilde oppeuzelen. Ze had een groot vuur gemaakt met daarop een kip aan het spit. De djinns zagen hoe Rachida met haar rechterhand draaide aan het spit. Met haar linkerhand wreef ze over haar buik. Het water liep letterlijk uit Rachida's mond. Rachida bleef aan het spit draaien tot de djinns er duizelig van werden. De djinns werden razend.'

'Eerst de razernij, dan de jachtpartij,' lacht Gini.

'De ene djinn wilde haar meteen een kopje kleiner maken. De andere djinn wilde haar liever verscheuren. Eerst de voeten, dan benen, handen, armen en eindigen met het hoofd. De oudste djinn vond het geen gepaste straf. Ze wilde Rachida echt laten lijden. De djinns lieten Rachida genieten van de gebraden kip. Tussen de cactussen begonnen de djinns diep na te denken over wat ze met de vrouw zouden doen.'

'Djinns gaan nooit over een nacht ijs,' lacht Gini.

'We houden van bezinning en daarom zijn we zo wijs,' reageert Orangina.

Juf Lies springt recht en roept: 'Laat mij nu. Ik wil verder vertellen, want ik weet hoe het verder gaat.'

'Oké... jij bent de juf, dus ben jij de baas,' antwoord ik verbaasd.

zo speciaal was. En dat was waarom de kip nooit dood mocht.'

'Ik wist het. We wisten het. De djinns zullen wraak nemen. Vergelding. Hemelse vergelding!' roepen de djinns terwijl ze in het rond springen.

'Er woonden drie djinns tussen de cactussen. Het waren oude djinns die heel tevreden waren met hun poetsvrouw. Ze hadden het eerst niet door dat hun kip dood was. Toen ze de geur van gebraden kip roken dachten ze alleen: "Tiens, die gebraden kip ruikt verdacht veel als onze kip." De djinns sliepen verder, maar na enkele dagen werden ze wakker door al het vuil dat bleef rondslingeren. De geur van geitenkeutels maakte hen misselijk. Eerst dachten ze dat hun kip ziek was, daarna dachten ze dat hun kip in staking was. Maar dan wisten ze het zeker, hun kip was vermoord.'

'Kijk eens hoe wreed de mens kan zijn,' zegt Gini.

'Plukken, braden, plukken, vreten, de slechtheid zit in hun brein,' antwoordt Orangina.

'Zeg dat wel, soms kunnen we heel slecht zijn,' reageer ik.

Juf Lies port mij en zegt: 'Let op je woorden, Bilal.'

'De oude djinns werden dus wakker van de geuren en gingen gluren om te zien wat er aan de hand was. De djinns hadden toverkracht en konden zichzelf makkelijk omtoveren. De ene djinn veranderde in een bruine mus, de andere werd een grijze veldmuis en de laatste werd een kleurrijke krekkel.'

Juf Lies glimlacht en zegt: 'Je hebt gelijk, Bilal. Voor de eerste keer heb je gelijk.'

'Ik heb vaker gelijk,' antwoord ik.

Juf Lies blijft glimlachen en aait over mijn haren. Ze staat op en gaat nog eens kijken of de deuren toevallig niet open zijn. Ik hoor juf Lies plots heel hard schreeuwen.

Verstijfd van angst wijst ze naar twee vreemde wezens. Ik kijk naar de vreemde wezens en wil ook roepen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Ik heb zelfs een heel klein beetje in mijn broek gedaan, maar dat mag je tegen niemand zeggen. Het zijn hele grote wezens met lelijke gezichten. De ene heeft lange groene haren en de andere een lange oranje baard.

'Het is altijd leuk om ze te zien rillen,' zegt het wezen met de groene haren.

'Of als ze het in hun broek doen,' zegt het wezen met de oranje baard.

'Of om hun moedertje huilen, dat is ook geestig,' lacht het wezen met de groene haren.

'Of flauwvallen, maar dat is weer zo een gedoe,' zegt het wezen met de oranje baard.

'Waar blijft onze hoffelijkheid?' vraagt het wezen met de groene haren.

'Ze mogen alles over ons zeggen, maar niet dat we onge-manierd zijn,' zegt het wezen met de oranje baard.

'Mijn naam is Gini,' zegt het wezen met de groene haren.

'Mijn naam is Orangina,' zegt het wezen met de oranje baard.

Ben ik nu helemaal gek aan het worden? Twee monsters die de naam van een frisdrank hebben. Dat kan toch niet? Dat is onmogelijk. Dat is zelfs belachelijk.

'Knijp eerst in elkaars arm. Zo weten jullie dat we echt zijn en geen verschrikkelijke droom,' lacht Orangina.

'Want ontkennen kan de mens goed. Doen alsof er niets is gebeurd,' zegt Gini. 'Zo verwaand.'

'Ja, Orangina, dat is de mens wel. Rotverwaand, rotverwend, helemaal rot.'

'Zo rot dat de stank je doet duizelen. Dat je moet smachten naar frisse lucht,' zegt Orangina en allebei beginnen ze te happen naar frisse lucht. Allebei komen ze dichterbij.

Net voor juf Lies zegt Gini: 'Bah.'

Orangina staat net voor mij en zegt: 'Bah. Bah.'

Hij moet spreken, weet je wel hoe slecht Orangina zijn adem ruikt?

Nu zeggen ze allebei in koor: 'Bah. Bah. Bah.'

Ik hoor juf Lies zachtjes huilen. Voor de eerste keer vind ik haar heel zielig.

'Gini, we zijn onze manieren vergeten.'

'Dat komt omdat we duizenden jaren oud zijn. De dingen ontgaan je dan veel sneller. Wij zijn djinns,' zegt Gini.

'Geen goede djinns, kwade djinns,' zegt Orangina.

'Razende djinns, waar juf Lies haar geschreeuw niks mee vergeleken is,' zegt Gini.

Juf Lies is nog steeds aan het huilen. Om haar wat te troosten, leg ik zachtjes mijn hand op haar schouder.

Juf Lies begint paniekerig tegen te sputteren en zegt: 'Het is toch een mooi verhaal. Met een apart einde. Als ik zo een verhaal in de klas zou vertellen, al mijn leerlingen zouden aan mijn lippen hangen.'

De djinns komen dreigend op haar af. De nagel van Orangina's pink begint te groeien tot hij een soort van zwaard is geworden.

'Hak haar hoofd eraf. Hak, hak, hak,' zegt Gini.

Plots spring ik voor juf Lies en roep: 'Het verhaal is nog niet gedaan! Het verhaal moet nog beginnen!'

'Ellendig kind. Prikkel onze oren...'

'Of jullie slaan mij achterstevoren, jullie vallen in herhaling.'

Orangina grijpt mij bij de keel en tilt mij in de lucht. Mijn benen spartelen in de lucht.

'Vertel snel,' fluistert Orangina.

Ik begin weer met mijn opwarmingsoefeningen.

'En toch moet hij weer show verkopen,' zegt juf Lies.

'De kip was eigenlijk een soort poetsvrouw. Ze scharrelde de hele dag rond en al het vuil dat ze tegenkwam, at ze op. De boerderij van Rachida en de geitenhoeder was daardoor heel proper. Achter enkele cactussen had de kip een speciaal plekje. Het was daar zo schoon, zo mooi, dat het wel een heel bijzonder plekje moest zijn. En het was ook een heel bijzonder plekje. Het was de woonplaats van djinns. De kip was niet zomaar een poetsvrouw. Ze was de poetsvrouw van djinns. En dat was waarom de kip

geiten slachtte. Ze nam het mes en haalde uit. De kip kakelde heel hard en spartelde met haar vleugels. Het was alsof het veren sneeuwde, zo hard had Rachida uitgehaald. De kip lag daar... dood.'

Orangina greep naar zijn haren, Gini trok wild aan zijn baard en allebei riepen ze heel luid: 'Neeeeeeeeee!'

Met tranen in de ogen zei Orangina: 'De wereld is niet eerlijk.'

'Rachida is gemeen. Waarom heeft ze de kip vermoord?' snikte Gini.

Rachida keek glimlachend naar de kip. Ze gooide de kip op de keukentafel en begon haar te pluimen. Ze wreef de kip in met boter en citroen en deed er ook wat groene olijven bij. Daarna stak ze de kip in de oven. Rachida had gebraden kip klaargemaakt. Ze at de kip glimlachend op. Het was lang geleden dat Rachida zich zo goed voelde. Af en toe gooide ze een stukje kip naar de geiten die vochten voor elk stukje.'

'Veel te griezelig, veel te akelig dit verhaal. Wij kunnen daar niet tegen,' riepen de djinns.

'Rachida was nu heel gelukkig. Samen met haar geitenhoeder en hun kinderen leefden ze nog lang en gelukkig.'

Juf Lies kijkt glimlachend naar de djinns. Ik denk dat ze zichzelf een geweldige verteller vindt.

De djinns staren elkaar aan en roepen in koor: 'Was dat het verhaal? Hoe stom, hoe puberaal. Slijp de messen, vandaag zijn het geen rekenlessen, maar het einde van de leraressen.'

'Gini, wat denk je, zullen we zeggen wat we komen doen? In deze tijden van angst moeten we kort op de bal spelen. Nietwaar, Bilal? De jongen die zo graag profvoetballer wil worden, maar eigenlijk de meest irritante jongen op deze planeet is. Een jongen die helemaal niet kan voetballen. De jongen die ik graag een kopje kleiner wil maken.'

Ik heb opnieuw een heel klein beetje in mijn broek gedaan. En ik kan wel voetballen, heel goed zelfs.

'Orangina, zie ze sidderen en beven. Het heeft iets potsierlijks.'

'Geen moeilijke woorden, Gini. Het zijn maar nietige mensen. Wat zou er gebeuren mochten wij nietige mensen zijn?'

De twee djinns kijken elkaar glimlachend aan en allebei roepen ze: 'Wij zouden sidderen en beven voor de djinn.'

'Waarom houden jullie ons opgesloten? Ik ben maar een simpele lerares en Bilal is een doodgewone leerling,' huilt juf Lies.

'Doodgewoon? Niet overdrijven,' fluister ik.

'Waarom?' roept Gini. 'Waarom is waarom de meest gestelde vraag?'

'Het zijn de vragen van zwakkelingen,' roept Orangina. De djinns roepen nu tegelijk: 'Het zijn de vragen van bedelaars. En onnozelaars. Van imbecielen. En randdebielen. Wij zullen antwoorden op je vraag. Djinns zijn nog de slechtste niet. En de dood smaakt zoeter als je weet waarom je sterft. De gang is ons rijk. Want sinds de dag

dat ze deze school begonnen te bouwen, wilden we hier huis houden. We vonden het knus en gezellig, we hadden alle vertrouwen. Als gehypnotiseerd kwamen we hier. Het moest gebeuren, we hadden geen keus.'

Heb ik dat goed gehoord? De djinns willen ons dood.

Gini en Orangina komen heel dicht bij juf Lies en fluisteren heel griezelig: 'Maar jij, juffrouw Lies, liet de gang besmeuren door een snotneus. Bah. Bah. Niet één keer. Niet twee keer. Maar opnieuw en opnieuw. Dag in, dag uit. Wij djinns die gemaakt zijn van vuur zonder rook, staan bekend om ons geduld. Dat staat buiten kijf. Maar jij, juffrouw Lies, hebt ons geduld op de proef gesteld. En aan alles komt een einde. Daarom moet je sterven.'

'Jullie hebben het recht niet om mij te doden. Ik ben een goed mens,' huilt juf Lies.

De djinns komen grinnikend dichterbij en fluisteren: 'Nee, wij hebben het recht niet. Maar we doen het lekker wel. Wat ga je soms doen? De politie bellen? Je moedertje roepen?'

De djinns beginnen heel hard te lachen en te stampvoeten. Blijkbaar vinden ze zichzelf heel grappig. De djinns richten hun blik op mij. Ze komen nu heel dichtbij en ik sluit mijn ogen. Hun adem ruikt naar rotte kaas. Ik hoor alleen hun fluisterende stemmen.

'Kijk hem zwijgen. De laffe hond. Altijd in voor een grapje. Altijd een grote mond. Nu zucht hij van opluchting. Als of de dood niet bestond. Stop met dromen, jij verdient hetzelfde lot. Medelijden met een kind? Voor wat zie je

de keuken van Rachida. En de keuken was heilig voor Rachida. Daar mocht niemand in. Zodra de kip Rachida's keuken binnenwandelde, kreeg ze een schop! Het was niet zomaar een schop. Het was een schop met zoveel woede, dat de kip tegen de muur vloog. De kip moest even bekomen. Ze wapperde met haar vleugels en sloeg met haar snavel tegen de grond. De kip ging dreigend op Rachida af. Er ontstond weer een gevecht. Rachida wist dat ze geen schijn van kans maakte.

'Het zal de vrouw berouwen,' roept Orangina.

'Kippen hebben lange klauwen,' reageert Gini.

'Rachida viel op de grond en de kip pikte met een gigantische woede op haar in. Rachida schreeuwde om hulp. Maar niemand durfde haar te helpen.'

'Kom kip, maak haar af. Geef haar de ultieme straf,' roept Gini.

'Rachida spartelde. Ze probeerde zichzelf te verdedigen. Ze kroop weg, maar de kip bleef doorpikken.'

'Pik, pik, pik, pik, pik, pik, pik,' schreeuwde de djinns terwijl ze met hun vreemde hoofden in het rond begon te pikken.

'De kip wilde er voorgoed een einde aan maken maar door al dat gepik had ze nog meer honger gekregen. De kip wilde aan de kikkererwten beginnen. Maar Rachida zag iets glinsteren.'

'Oei,' roept Orangina.

'Ai,' roept Gini.

'Ja, zeg maar ai. Rachida zag het mes waarmee ze de

Nu is er geen ontsnappen meer aan. De djinns zullen mij vermoorden. Vaarwel.

Plots springt juf Lies voor mij en met haar beiden handen houdt ze de djinns tegen.

'Nee, nee, nee! Ik en Bilal zijn een team. Het is de bedoeling dat ik verder vertel.'

'Wat heb jij te vertellen,' zegt Gini.

'Snode plannen. Daarnet waren ze aan het overleggen,' antwoordt Orangina.

'Geef mij gewoon een kans,' roept juf Lies.

'Ja, geef haar een kans,' roep ik.

Orangina komt en port met zijn wijsvinger tegen de neus van juf Lies. Met zijn vieze nagel strijkt hij over het aangezicht van juf Lies die staat te trillen op haar benen.

'Vertel snel of ik stuur je meteen naar de hel,' fluistert Orangina.

'Rachida maakte kikkererwten voor haar man de geitenhoeder. De kip, die buiten aan het tokkelen was, rook een heerlijke geur. De zeemzoete geur van kikkererwten op Rachida's wijze. De kip kwam kakelend het huis in. Met een kwade blik keek de kip naar Rachida. Rachida keek nog kwader terug. Eigenlijk wilde de kip gewoon wat kikkererwten eten. Maar Rachida wilde niet delen. Ze gunde de kip zelfs geen mini-erwtje. Ze ging zelfs liever dood dan iets te geven.'

'De vrek,' roept Orangina.

'Ja, een groot gebrek,' antwoordt Gini.

'Maar dan deed de kip iets heel gewaagd. Ze kwam in

ons aan? Jij lelijk kind. Jij ellendig kind. Jij stinkend kind.'

'Hij heeft ook zijn goede kanten hoor,' zegt Juf Lies.

Met zijn grote nagels grijpt Orangina juf Lies bij de keel en zegt: 'Jij durft nog te spreken. Jij, waar negenennegentig duivels in schuilen. Jij, die de jongen naar de gang stuurde. Jij... jij neemt het voor hem op.'

Orangina heeft juf Lies nog steeds bij de keel. Ze probeert zich los te rukken, maar Orangina is veel te sterk voor haar.

'Hak haar hoofd eraf. Hak. Hak. Hak. Gebruik je nagel. Hak. Hak. Hak. Eerst zij en dan de jongen. Hak. Hak. Hak,' roept Gini.

'Juf Lies, je had moeten zwijgen. Jij met je franke mond altijd. Hoe zeggen ze dat nu weer? De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet.'

Orangina laat juf Lies los en gooit haar op de grond, daar snakt ze hevig naar adem.

'Wat moet ik anders doen? Die monsters willen ons dood. We zijn hier opgesloten in de gang. Het is dan beter om met rechte rug te sterven,' kreunt juf Lies.

'Rechte rug? Juf Lies, jij hebt te veel Hollywoodfilms gezien.'

'Hoor ik het goed? Proberen jullie een complot te smeden?' zegt Orangina.

'Vertel snel. Anders is jullie tijd gekomen,' antwoordt Gini.

'We hadden het over jullie. Dat jullie eigenlijk wel toffe djinns zijn,' zeg ik stotterend.

'En ik zei tegen Bilal dat ik hem nooit meer naar de gang zal sturen. Ik heb het zelfs plechtig beloofd, op mijn communiezieltje,' zegt juf Lies.

De djinns roepen tegelijk: 'Leugens. Bedrog. Alsof wij niet zien dat jullie ons belazeren. Wij hebben daar een derde oog voor.'

Allebei tonen ze hun rechterhand waarop een oog naar ons knipoogt. Ik schiet helemaal in paniek en roep: 'Juf Lies vertelde dat ze een franke pot is, die bovendien zwart ziet en dat ze ontzettende pijn heeft aan haar rug. Ze kan zelfs haar rug niet meer buigen en ze zal naar Hollywood gaan om haar rug daar te behandelen.'

'Halve waarheden zullen jullie ook niet helpen,' zegt Gini.

'Het wordt alleen pijnlijker,' zegt Orangina.

'Hij is gewoon zenuwachtig. Eigenlijk is hij best een interessante jongen die heel veel te vertellen heeft. In de klas wil hij alleen maar verhalen vertellen en dan moet heel de klas naar hem luisteren. Dat is soms lastig, maar vertellen kan hij als de beste,' zegt juf Lies.

'Ja, en juf Lies is een spraakwaterval. Ik kan zelfs uren naar haar luisteren,' antwoord ik.

'Mijn oren beginnen te prikkelen,' zegt Orangina.

'Onze nieuwsgierigheid is gewekt,' zegt Gini.

De djinns kijken naar elkaar, daarna kijken ze naar ons en zeggen ze tegelijk: 'Zeg wat jullie te zeggen hebben, dan krijgen jullie respijt. Maar beklem ons niet met saaiheid, want jullie mooie hoofdjes... die zijn jullie kwijt. We houden van gezelligheid. Melk en koekjes, met een

'Ik zit met een probleem, een groot probleem,' fluister ik tegen juf Lies.

'Moet je naar het toilet?'

'Nee, ik weet niet meer wat ik moet vertellen.'

'Oh nee, meen je dit nu? Dit kan toch niet. Verzin gewoon iets, anders zitten we zwaar in de problemen.'

'Bilal, de grote verteller,' roept Gini.

'Onze voorspeller,' roept Orangina.

'Streel onze oren of we slaan je achterstevoren,' roepen de djinns in koor.

Ik begin te huppelen. Daarna draai ik met mijn romp. Ik beweeg mijn heupen naar links en rechts. Ik zwaai mijn armen voorwaarts en achterwaarts.

'Waar wacht je op?' vraagt Orangina.

'Een goed verhaal begint altijd met een goede opwarming,' antwoord ik.

Ik ben nu mijn benen aan het losschudden. Daarna doe ik wat spurtjes door de gang. Omdat ik geen opwarmingsoefeningen meer ken, doe ik een kip na. Daarna doe ik een geit en een ezel na. Ik zie hoe juf Lies haar lach amper kan inhouden. Maar de djinns kijken kwaad, heel kwaad.

Gini begint heel hard aan zijn baard te trekken en zegt: 'Wat hadden we nu gedacht? Het verhaal eindigt in een immense flop.'

'Flop, flop, flop, flop,' roepen de djinns in koor terwijl ze dreigend naar mij toe wandelen.

De geiten huilden met haar mee. Dat deden ze door heel hard te mekkeren, maar als de kip voorbij tokkelde, stopten alle geiten met mekkeren. Zo bang waren ze van de kip. Rachida was radeloos en werd steeds ongelukkiger. De geitenhoeder had wel door dat ze droevig was, maar hij trok er zich niet veel van aan.'

'Sterke man,' zegt Gini.

'Moedige man,' zegt Orangina.

'Laffe man,' zegt juf Lies, maar zodra de djinns naar haar kijken roept ze: 'een heel sterke man!'

'Rachida had een plan. Ze besloot om geen eten meer te maken voor haar geitenhoeder.'

Orangina grijpt naar zijn haren: 'Ai, ai, ai. Wat een smerige truc. De liefde van een man gaat door de maag. Dat weet iedereen, dat is algemeen bekend.'

'De geitenhoeder was verzot op geitenvlees. Zonder zijn dagelijks stukje vlees zou de man helemaal gek worden. En Rachida kon heel goed koken. Haar geitenvlees was wereldberoemd in Marokko. Rachida wilde de geitenhoeder gewoon martelen door nog alleen kikkererwten voor hem te maken.'

'Bah, bah, bah,' roepen de djinns.

'Kikkererwten zijn heel gezond. Die zitten vol met ijzer, vitaminen en mineralen. En je blijft er lekker slank van,' zegt juf Lies.

'Waarom kan ze niet zwijgen?'

'Wees gerust, Gini. Na het verhaal zullen we haar aan onze nagels rijgen.'

verhaaltje. Oh, wat fijn. Maar wat fijner is... een proef. Met moeilijke vragen. Slaag je in onze toets... dan hakken we jullie hoofden er toch nog af.'

De djinns beginnen luid te lachen en springen in het rond. Ze doen zelfs handje klap met elkaar. Wat een rare wezens zijn het toch.

'Waarom moeten wij een proef afleggen als ons hoofd er toch afgehakt wordt?' vraag ik.

'Zwijg, jij akelig kind,' brult Orangina die mij bij de keel grijpt. Ondertussen fluistert Gini in mijn oor: 'Ellendig kind. Blijf in de pas, je bent hier niet in de klas. Antwoord je oed op de vraag, dan krijg je respijt. Zo niet, je hoofdje ben je kwijt.'

Orangina gooit mij op de grond. Juf Lies kijkt verschrikt en roept: 'Zo mag je een kind niet behandelen!'

'Jij, juf Lies, die de hele dag voor de klas staat. Jij mag beginnen. Vertel snel en spreek met lange zinnen,' zegt Gini.

'Goh... wat moet ik nu vertellen. Ik heb niet zoveel fantasie. Laat me even diep nadenken. Ik zal mij eerst voorstellen en wat vertellen over mijn leven. Als je iets over jezelf vertelt, dan luistert iedereen heel aandachtig. Ik ben Lies, tweeëndertig jaar oud. Maar velen zeggen dat ik er veel jonger uitzie. Als kind heb ik niet zoveel meegemaakt. Ik was een flinke en vrolijke chiromeid. Ik had het zelfs tot leidster geschopt. Ik was daar heel trots op. Het klinkt allemaal saai, maar toch heb ik het gevoel

dat ik een leuke kindertijd heb gehad. Van mijn ouders heb ik een geweldige opvoeding gekregen. Ik ben een nakomertje en heb drie oudere zussen. Daardoor werd ik altijd als een prinsesje behandeld. Ik heb toen met mijn oudere zussen een kamp gebouwd. We noemden het Kasteel Lies De Vierde. Snap je het, Bilal?' vraagt juf Lies terwijl ze mij port met haar ellenboog.

'Auw,' roep ik.

'Sorry, Bilal, ik was weer veel te enthousiast aan het vertellen. Waar was ik gebleven? Nadien heb ik veel gereisd. Ik ben ook naar arme landen geweest en heb daar erge dingen gezien. Eigenlijk was ik rotverwend. Ik had het gevoel dat ik iets moest doen voor de wereld. En dat was lerares worden. Voor de rest... euh... ik doe niet aan sport, maar eigenlijk is lesgeven ook topsport. Ik heb een leuke vriend en we wonen net samen. Hij is wel een beetje saai, dat had ik niet verwacht, maar voorlopig is dat geen probleem. Een van mijn hobby's is pluchen beertjes verzamelen. Ik ben ook begonnen met zanglesen. Ik zing gewoon heel graag. In de douche, in de auto. Mijn lievelingseten is vol au vent met frietjes, en ik ga ook graag...'

Gini grijpt zijn groene haren en roept: 'Stop. Stop. Verschrikkelijk. Verschrikkelijke hoofdpijn. Wat een sleur. Wat een gezeur.'

'Jij, ellendig kind, geef je juf een klap. Sla niet zacht, sla heel hard,' zegt Orangina.

Mekkerende geiten kwamen massaal kijken. Uiteraard supporterden ze voor Rachida. Ze hoopten zelfs stiekem dat de kip werd doodgeslagen. Zo een grondige afkeer hadden de geiten van de kip. Uiteindelijk won de kip altijd, ze was zo snel en lenig dat Rachida geen schijn van kans had. De geiten dropen al snel af, ze waren bang dat de kip hen zou aanvallen.'

Gini en Orangina beginnen nu als kippen te tokkelen en te dansen: 'Jeej, een onoverwinnelijke kip. Hoe mooi, hoe prachtig.'

'Nadat Rachida weer slaag gekregen had van de kip, raakte ze in de put. Ze huilde hele dagen door en ze sprak nog amper tegen haar man de geitenhoeder die niets doorhad. De geitenhoeder had het altijd druk en was vooral bezig met zijn geiten.'

'Typisch, mannen zijn altijd bezig met zichzelf,' zegt juf Lies.

'Zullen we haar hoofd nu afhakken? Ze werkt op mijn zenuwen,' zegt Gini.

'Doe het nu en doe het snel,' zegt Orangina.

'Dan stopt mijn verhaal. Als juf Lies mijn schouders niet masseert, dan kan ik niet vertellen. We zijn een team.'

De djinns stampen met hun voeten op de grond en zeggen: 'Als onze oren niet zouden prikkelen van genot...'

'Mag ik nu verder vertellen?'

Met een kwade blik knikken de djinns en juf Lies fluistert in mijn oor: 'Dankjewel.'

'Rachida was al weken aan het huilen en snotteren.'

Soms viel ze de kinderen van de geitenhoeder aan en dan moesten de kinderen voor hun leven rennen. Soms sprong de kip op de kop van een geit om daarop te pikken. Soms sprong de kip op de kop van een geit om daarop te poepen.'

'En de geiten deden niks terug?' vraagt juf Lies.

'Ah nee, ze zouden niet durven,' reageert Orangina.

'Je hebt hier wel met een speciale kip te maken,' zegt Gini.

'Ik heb een beetje last van mijn schouder gekregen. Dat komt omdat ik onvoldoende ben opgewarmd. Alles zit vast. Juf Lies, wil je ondertussen mijn schouders niet masseren?'

'Ben je op je kop gevallen? Ik ben nog altijd je juffrouw.'

'Als je niet meteen zijn schouders masseert, maak ik er meteen korte metten mee,' zegt Gini.

Juf Lies grijpt me ruw bij de schouders.

'Auw, je doet me pijn. Ik heb liever zachte massages.'

'Vertel verder, want ik kan nog veel harder,' zegt juf Lies.

'De vrouw van de geitenhoeder heette Rachida.'

'Mooie naam,' zegt Gini.

'Prachtige naam,' zegt Orangina.

'Rachida en de kip hadden een gloeiende hekel aan elkaar. Er waren zelfs dagen dat Rachida en de kip met elkaar vochten. Het was niet zomaar een gevecht. Het was een keiharde strijd tussen twee helse beesten waarbij haren en veren in het rond vlogen. Als je hen bezig zag, dan leken boksers watjes en kooivechters mietjes.

'Dat mag niet. Ze zal mij aangeven voor juffenmishandeling,' antwoord ik.

Orangina komt dichterbij en zegt: 'Wat denk je dat wij gaan doen? Huilen van ontroering en je een knuffel geven voor je groot hart?'

Orangina's adem ruikt naar rotte vissen die naar mijn mond willen zwemmen. Ik ben er zelfs duizelig van geworden.

'Sla maar, Bilal. Ik zal echt niet kwaad zijn,' zegt juf Lies. Dat moet ze geen twee keer zeggen. Ik geef haar meteen een klap.

'Auw! Waarom sla je zo hard?'

Gina en Orangina schateren het uit.

'Doe het opnieuw. Doe het opnieuw. Doe het opnieuw,' roepen ze in koor.

'Nee, ik wil mijn juf niet slaan,' zeg ik kordaat.

'Wat?' roept Gini.

Meteen geef ik juf Lies weer een harde klap.

'Auw!'

'Sorry,' antwoord ik.

'We hebben net gehoord hoe hopeloos juf Lies is,' zegt Gini.

'Waardeloos. En binnenkort zal ze hersenloos door het leven moeten,' zegt Orangina.

'Bwah, dat weet ik zo niet. Ik vond haar verhaal wel meevallen. Vol au vent met frietjes, dat lijkt me heel spannend,' antwoord ik.

'Jij, addergebroed. De juf die zijn vijand is...' zegt Gini.
'... is zijn vriend geworden,' reageert Orangina.
'Hij is een avonturier, een egoïst die graag zijn eigen hachje wil redden,' zegt Gini.
'Rekenen we meteen met hem af, of geven we hem een kans om iets te vertellen?' vraagt Orangina.
'Ik heb een heel mooi verhaal. Niet alleen mooi, maar ook spannend. Niet alleen spannend, het is ook om van te smullen. Mijn grootvader vertelde het vroeger aan mij. Het verhaal gaat over een djinn en een kip.'
Gini en Orangina kijken elkaar heel indringend aan en zeggen tegelijk: 'Een djinn en een kip? Horen wij het goed of was hij zijn mond aan het voorbijpraten? Het spreekt tot de verbeelding. Vertel, jij addergebroed, maar o wee als we hoofdpijn krijgen!'
De djinns kijken nu heel streng naar juf Lies die stotterend zegt: 'Bilal kan het heel goed uitleggen. Ik kan erover meespreken. Hij kan blijven ratelen. Maar wat hij zegt is altijd mooi en spannend.'
Ik begin mijn borst op te blazen. Daarna doe ik rekoefeningen en boks ik wat in het luchtledige.
'Niet beginnen opvallen. Het gaat hier wel om ons leven,' zegt juf Lies.
'Opwarming, alles draait om een goede opwarming. Mijn trainer zegt altijd dat als je niet goed opwarmt, je ook geen goede wedstrijd kan spelen,' antwoord ik.
'Ellendig kind, ga je nu beginnen,' roept Orangina.

'Oké, oké, ik begin te vertellen. Heel lang geleden was er een man in Marokko.'
'Weet je nog in Marokko...' zegt Orangina.
'Prachtige tijden waren het,' reageert Gini.
'Mag ik nu verder vertellen?' vraag ik.
'Onze excuses, maar het was al een uitstekend begin,' zeggen de djinns.
'Opnieuw dan. Heel lang geleden was er een man in Marokko. Hij had een vrouw en zeven kinderen. Vier jongens en drie meisjes. Hij had ook een honderdtal geiten. De man was een geitenhoeder.'
'Een nobel beroep,' zegt Gini.
'Een man uit de betere klasse,' zegt Orangina.
'De man had ook nog een kip. Een oude kip. De kip was zelfs ouder dan de geitenhoeder.'
'Dat moet een bijzondere kip zijn,' zegt juf Lies verveeld.
'Als iedereen mij begint te onderbreken, kan ik niet meer vertellen!' roep ik.
Orangina laat zijn tanden zien en ik begin meteen verder te vertellen.
'Toen de geitenhoeder nog een kind was, kakelde de kip al rond. De kip was zo bijzonder dat de geitenhoeder aan zijn overleden vader plechtig had beloofd dat hij de kip nooit zou slachten. Meer nog, hij moest de kip behandelen alsof het zijn eigen dochter was. Zo gezegd, zo gedaan en de kip leefde in alle rust en kreeg het beste graan te eten. Maar de kip had haar kuren. Gemene kuren.